

Ce se exprimă prin botez?

Versete călăuzitoare: 1 Petru 3.20-22

1 Petru 3.20-22: ... odinioară neascultătoare, când îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu aștepta în zilele lui Noe, pe când se pregătea corabia, în care puțini, adică opt suflete, au fost salvați prin apă; această imagine, botezul, vă salvează și pe voi acum, nu o lepădare a necurăției cărnii, ci cererea către Dumnezeu a unei conștiințe bune, prin învierea lui Isus Hristos, care, ajuns în cer, este la dreapta lui Dumnezeu, fiindu-I supuși îngeri și autorități și puteri.

Ce înseamnă „salvați prin apă?”

De ce nu ajungem noi sub judecată? Pentru că suntem mântuiți! Cum a fost Noe salvat? Cum se face că Noe nu a ajuns sub judecată? Căci nu este așa, că Dumnezeu l-a luat din lumea aceasta, așa cum a făcut cu Enoh. El, a trebuit să treacă prin potop. Așa se spune aceasta aici „prin apă”. Se poate citi așa cum se spune în adnotare: „trecând prin apă”. Se mai poate citi și așa, că Dumnezeu spune: „prin elementul apă”. Dumnezeu a folosit apa ca să treacă pe Noe din lumea veche, nedreaptă într-o lume nouă. Astfel el a fost totodată salvat de apă, și interesant este – și eu accentuez aceasta, pentru că altfel nu vom înțelege botezul din versetul următor -: apa în sine era apa judecății!

Trecerea într-o lume nouă

Era apa morții! Cum poate apa morții să ne salveze? Ea poate! Dacă avem cel puțin o protecție în mijlocul acestei ape – aceasta era arca. Această arcă era un loc sigur pentru Noe și familia lui, ca să treacă prin apele morții, și astfel apele, în loc ca să-l judece și pe el, au devenit numai un mijloc de ajutor, un mijloc de ajutor ca să-l elibereze de lumea veche, nedreaptă și să fie trecut într-o lume nouă, despre care cel nedrept nu are nici o părere. Așa spune Petru, așa s-a petrecut atunci. Așa se va petrece cândva cu voi, când Domnul Isus va reveni. Dar într-o anumită privință voi ați trăit aceasta deja acum. Voi ați fost trecuți de fapt deja acum într-o lume nouă. Deci nu numai în viitor la judecata finală, dar pentru că Împărăția lui Dumnezeu există deja acum într-o formă intermediară, această chestiune a devenit într-o anumită privință deja realitate. Petru spune: noi suntem ca și cum am trecut deja prin apa morții, prin apa judecății, într-o lume nouă, într-o lume curată, dreaptă, sfântă. Prin ce? Prin botez!

Botezul ca și contraimagine

Botezul este aici o contraimagine: „...au fost salvați prin apă; această imagine, botezul.” Mai întâi: Ce este o contraimagine? O contraimagine nu este imaginea inversă a unui tablou. *Nu este așa, că botezul înseamnă contrariul potopului; el înseamnă același lucru ca potopul. Dar contraimagine înseamnă o imagine corespunzătoare altei imagini. Potopul este aici tabloul, botezul este aici contraimaginea, moartea Domnului este realitatea – împlinirea.* Așa trebuie

să se diferențieze cele trei lucruri. O contraimagine este o altă imagine, una nouă, care corespunde imaginii dinainte. Așa cum două lucruri se potrivesc unul în altul, aparțin împreună. Și la fel este și cu botezul. Deci botezul are același înțeles ca și potopul acesta. Potopul a avut loc prin apă, botezul are și el loc prin apă. Și în ambele cazuri apa înseamnă același lucru. Atunci erau apele morții – apele judecății. Și la noi este de asemenea așa.

Botezul nu are nimic a face cu nașterea din nou

Milioane de creștini gândesc că botezul are ceva a face cu viața. Ei cred că prin botez se nasc din nou. Aceasta este concepția la biserica romano-catolică, dar și la mulți protestanți, care leagă nașterea din nou de botez. Am văzut deja în capitolul 1 cât de fals este aceasta.

Botezul vorbește despre moarte

Nu, botezul vorbește despre moarte. Romani 6 arată aceasta foarte clar: noi am fost botezați pe moartea Domnului Isus. Botezul este desigur un simbol. Dacă aici stă scris că prin botez devii salvat, atunci desigur nu este prin acțiunea exterioară – căci botezul în sine este de asemenea o imagine -, ci noi suntem salvați prin ceea ce simbolizează botezul. Al cărui simbol este el? Despre judecată, despre judecata morții. Deci, cum este aceasta posibil? Cum poți fi salvat de o judecată? Cum poți fi salvat prin moarte?

Noi suntem botezați pe moartea Domnului Isus. Deci un păcătos viu, viu în lumea aceasta, este acum luat din lumea aceasta, și este adus sub moartea Domnului Isus – simbolic prin botez. Este aceasta o salvare? Să iei un om viu și să-l aduci sub moarte? Nu este aceasta cel mai grav lucru, pe care-l poți face, sau? Ca să salvezi pe cineva, nu trebuie să aduci un om în viață sub moarte! Da, dar fi atent! – Acești oameni vii din lumea aceasta vor ajunge curând sub judecată, și în toată lumea aceasta nu se va putea scăpa de judecata aceasta, căci judecata de moarte va veni peste toată lumea. Numai într-un singur loc nu va veni, acolo nu va intra judecata. De ce nu? Deoarece acolo a fost deja judecata, deoarece ea și-a făcut deja lucrarea. Și unde este locul acesta? Locul acesta este în mormântul Domnului Isus. În moartea Sa nu mai este judecată, deoarece El a purtat acolo judecata. Și de aceea creștinii sunt așa de proști – în ochii lumii -, să ia oameni vii din lumea aceasta și să-i aducă sub moartea lui Hristos, deoarece moartea aceasta nu înseamnă judecată pentru ei, deoarece Hristos a purtat judecata. Aici se spune imediat după paranteză: „prin învierea lui Isus Hristos”, El a biruit moartea. În toată lumea aceasta nu este nici un loc sigur înaintea judecății, numai *un singur* loc – acolo unde este Domnul Isus. El a murit și a înviat. Și noi ne lăsăm de bună voie aduși sub moartea Sa.

Prin botez alegi partea celui lepădat

Aceasta este o mărturisire, aceasta este o mărturie pentru lumea aceasta. Prin aceasta spunem lumii acesteia: noi nu mai vrem să fim printre voi, căci judecata vine peste voi și atunci și noi vom fi luați de ea; de aceea ne despărțim de lumea aceasta și ne așezăm – unde ne așezăm? – pe locul cel mai nebunesc în ochii lumii acesteia, căci Hristos este Acela care a pierdut în

lumea aceasta. El a fost lepădat, El a murit pentru idealurile Lui, El a pierdut și lumea a câștigat, El a fost lepădat. Unde este El acum? În mormânt! Așa L-a văzut lumea ultima dată. Ea a văzut cum trupul Lui a fost pus în mormânt. Lucrul cel mai nebunesc, pe care un om îl poate face, este să se pună de partea Celui lepădat, aceasta înseamnă, să se pună de partea Celui mort. Așa gândește lumea, ea trăiește în lumea aceasta și dorește să țină cu tărie la viața aceasta și s-o savureze, în fiecare zi. Așa cum au făcut în zilele lui Noe: s-a savurat viața aceasta, până a venit judecata, și atunci s-a constatat, că această viață în lumea aceasta era locul cel mai nesigur din tot universul. Judecata a venit peste întreg pământul acesta și pe întreg pământul nu a fost nici măcar un singur loc unde erai sigur înaintea acestei judecăți, numai *unul singur* – arca. Ce caută un om într-o corabie mare aflată pe pământ uscat? Ușa a fost încuiată înapoia lui – de Dumnezeu Însuși -, și au mai trecut șapte zile și după aceea a venit potopul. Cum au râs oamenii! Ce caută un om într-o corabie încuiată aflată pe pământ? Acesta este evident locul cel mai prostesc – până când a venit judecata și s-a constatat că arca era locul cel mai sigur. Căci în această arcă nu putea pătrunde judecata, acesta este botezul. Botezul înseamnă că aici pe pământ este numai un singur loc sigur: acesta este să fi de partea Celui lepădat și mort.

Cum poate botezul „salva”?

Și atunci înțelegem în ce fel botezul poate salva. Căci unii au greutăți mari cu aceasta. Cum poate botezul să salveze? Cum poate moartea Domnului Isus, a Celui lepădat să salveze? Însă acum putem înțelege ce înseamnă *a salva*. *A salva* înseamnă aici – așa cum arca l-a salvat pe Noe din lumea aceasta rea și l-a adus într-o lume nouă, într-o lume de înviere – că botezul ne îndepărtează în mod vizibil pentru pământul acesta, ca mărturie publică, de o partidă – aceasta este partida lui satan, a păcatului, a lumii -, și în mod public trecem la cealaltă partidă și ne punem de partea Celui lepădat și a celor lepădați. Căci întreaga frățietate este lepădată în lumea aceasta. Aceasta este o mărturie puternică!

Înțelesuri diferite ale cuvântului „salvare”

Salvarea este ceva pe care noi în general îl legăm cu cerul, și este bine așa. Noi avem salvarea sufletului; prin aceasta suntem capabili să intrăm în cer. Am văzut în capitolul 1 că salvarea stă în legătură cu gloria Domnului care va veni. Căci salvarea deplină este atunci când Domnul Isus va veni ca să întemeieze Împărăția Sa.

Însă aici avem salvarea cu un alt înțeles. *Salvarea* înseamnă pentru noi acum (cum am amintit deja) o salvare, pe care o posedăm, prin a fi legat cu un Domn glorificat în cer – aceasta este puțin greu de înțeles -, dar dacă putem înțelege aceasta, atunci este foarte frumos. Efeseni 2 ne spune: „Am fost salvați.” Cum? Prin aceea că suntem legați cu un Domn glorificat în cer. Aceasta este poziția noastră „așezați în Hristos în locurile cerești”; primul înțeles al salvării, pe care o posedăm acum, este acela de a fi legat cu un Domn glorificat în cer.

Însă botezul nu are nimic a face cu aceasta! Însă a fi salvat înseamnă și – și aceasta este de asemenea un înțeles foarte necunoscut al cuvântului – *să fi legat aici cu un Hristos lepădat pe*

pământ. Repet aceasta încă o dată: adevărata noastră poziție creștină este să fi legat cu Hristos aflat în cer. Fiecare credincios, botezat sau nebotezat, aș spune, a fost așezat în Hristos în locurile cerești. Dar fiecare creștin ar trebui să fie salvat și pentru pământul acesta, aceasta înseamnă: să se vadă public nu numai ce s-a petrecut în inima lui față de Dumnezeu, atunci când s-a pocăit, ci ar trebui să se vadă public de care parte stă el. El poate să fi adus în inima lui totul în ordine, dar public stă încă de partea lumii. Ar trebui să urmeze o mărturie publică, că el nu numai este legat cu un Domn glorificat în cer – aceasta este o chestiune de credință a sufletului -, ci și că el dorește să fie legat cu un Hristos lepădat pe pământ. Și toate acestea au a face cu epistola lui Petru.

Prin botez legat cu un Hristos lepădat

Aceasta înseamnă că noi trebuie să suferim, pentru că noi tocmai prin mărturia botezului ne-am așezat de partea Domnului înviat. De aceea noi înțelegem de asemenea că botezul stă în legătură cu Împărăția cerurilor. Căci Împărăția lui Dumnezeu constă acum din toți robii Domnului lepădat.

Toți aceia, care prin acest botez au depus acum această mărturie, au spus: noi stăm de partea Celui lepădat, El este Domnul nostru, noi vrem să-L recunoaștem, vrem să respectăm drepturile Lui. Noi stăm de partea Lui și am rupt legătura cu lumea, nu mai avem nimic a face cu lumea aceasta – aceasta este Împărăția cerurilor! De aceea Matei 28 spune foarte clar, unde Domnul Isus vorbește ucenicilor, că ei ar trebui să lase pe oameni să intre în Împărăția lui Dumnezeu prin botez. Și așa au făcut ucenicii în ziua de Rusalii. Și acum vin la o aplicație importantă.

Botezul ca schimbare publică a părții

Căci noi trebuie să ținem seama că aici se vorbește iudeilor. Și acestor iudei li se spune: Voi sunteți salvați. De ce sunt salvați? De o lume rea, nu numai de o lume rea ci și de un popor rău. Ce s-a petrecut în ziua de Rusalii? Acolo stăteau cei doisprezece ucenici. Cum au fost ei botezați? Petru nu poate spune aici: „*Ne salvează*”, căci el nu era botezat. Cine să-l fi botezat? El avea cheile Împărăției, el alcătuia împreună cu cei o sută douăzeci, peste care a venit Duhul Sfânt, Împărăția cerurilor. Ei stăteau înăuntru și Petru avea cheile și el ar fi trebuit acum, deoarece el deținea cheia Împărăției, să lase pe alții să intre în ea prin botez, și astfel au fost botezați trei mii. El însuși nu a fost botezat, și nici nu trebuia să fie, el era deja înăuntru începând din momentul în care Duhul Sfânt a venit peste el. Însă Duhul Sfânt nu a venit automat peste poporul rău, care a lepădat pe Domnul Isus. Niciunul din ei nu a primit Duhul Sfânt, înainte ca ei să fi trecut public din partea falsă, de la poporul care a lepădat pe Domnul Isus, în cealaltă parte. Ei au întrebat: „Ce trebuie să facem?” Aceia, a căror inimă a fost mișcată prin propovăduirea Cuvântului – Petru le spune că ei ar trebui să se lase botezați și apoi ei vor primi Duhul Sfânt. Și el a spus totodată: „Salvați-vă din generația aceasta perversă!”

Aceasta este o salvare despre care nu se vorbește așa de des printre noi. Însă și aceasta este salvare. Noi suntem salvați nu numai de iad, ca să putem merge în cer, noi suntem salvați de o lume rea, în care noi stăm aici pe pământul acesta de partea Celui mort, a Celui lepădat. Ei ar trebui să se lase salvați de această generație perversă. Nu numai lăuntric. Nu este suficient că ei au luat numai lăuntric o hotărâre pentru Hristos – în acest caz ei nu ar primi Duhul Sfânt. Nu, aceasta trebuie să aibă loc public și în versetul următor se spune imediat cum are loc aceasta: „Acea au primit cuvântul lui și au fost botezați.” De poporul rău, care a lepădat pe Hristos, așa că fiecare, care mai aparținea încă acestui popor, era împreună răspunzător de aceasta – ei trebuiau să se despartă public de acesta, prin această acțiune publică, și astfel ei au ajuns să stea de partea Celui lepădat. Ei au primit iertarea, au primit Duhul Sfânt.

Botezul la Pavel

La fel a fost și la Pavel. *Pavel a fost convertit pe drumul spre Damasc. Atunci totul era în ordine, el era capabil să meargă la cer, el era legat cu un Hristos glorificat în cer. Dar unde stătea el pe pământul acesta? Unde stătea el pentru pământul acesta? Pe partea falsă. El era încă de partea poporului. Și acum vine Anania la el și îi spune: „Fii botezat și fii spălat de păcatele tale.”* Dar, spunem noi, cum este posibil aceasta, păcatele lui erau deja spălate? Da, lăuntric pentru Dumnezeu, dar încă nu pentru pământul acesta. Pentru pământul acesta el sta încă de partea poporului care L-a răstignit pe Hristos. El ar trebui să arate clar și printr-o mărturie publică unde stătea el acum, și abia atunci și pentru lumea aceasta nu va mai fi vreun păcat asupra lui cu privire la locul lui în lumea aceasta. De aceea botezul este așa de important.

Pentru creștinii iudei botezul era mijlocul de salvare. Așa cum arca l-a eliberat pe Noe și familia lui din lumea aceasta, așa au fost acești creștini iudei eliberați prin botez de lumea rea, și ei stăteau de partea lui Hristos.

Apa în sine nu poate avea vreo însemnătate

Și acum vedem cât de important este ceea ce urmează: „... nu o lepădare a necurăției cărnii.” Vedem deci aici, că apa în sine nu are această însemnătate. Nu este așa, că ea este o apă sfințită, că ea este un ritual oarecare – aceasta nu are nimic a face cu creștinismul. Aceasta era așa în Vechiul Testament, acolo era apa de curățire în Numeri 19, care putea să curețe numai necurățiile exterioare ale cărnii.

Apa de botez curăță numai corpul, dar ea este o imagine. Ea vorbește despre moarte, dar despre moartea lui Hristos. Judecata a fost făcută asupra Lui. Ea a trecut, ea nu mai are nici un efect, a devenit fără putere prin învierea lui Hristos. Și astfel noi suntem puși de partea Lui și noi suntem eliberați de judecată prin învierea lui Isus Hristos. Și ce facem noi acum?

Cererea unei conștiințe bune

Și din aceasta vedem că botezul nu este în legătură cu cerul. Cu privire la poziția noastră ca martori ai lui Hristos în lumea aceasta, botezul este foarte important. Ce se spune aici? Este „cererea către Dumnezeu a unei conștiințe bune”. Acela, care se lasă botezat, spune: „Dumnezeule, eu stau aici, odinioară făceam parte dintre păcătoși, odinioară aparțineam aceluia care nicidecum nu se bazau pe Tine, care lucrau numai după voința cărnii lor, însă începând de acum vreau să fac voia Ta.” Este cererea unei conștiințe bune, este o rugămintă adresată lui Dumnezeu: „Dumnezeule, acum vreau să-L urmez în totul pe Domnul Isus, eu am intrat acum în Împărăția lui Dumnezeu, stau acum de partea Ta, Doamne Isuse. Doamne Isuse, doresc să recunosc drepturile Tale. Doresc să fac numai ceea ce Tu îmi poruncești să fac. Dă-mi o conștiință bună. Păzește-mă, ca să nu fac ceva nedrept, ca astfel să sufăr probabil din cauza nedreptății. Dă-mi har ca să trăiesc din pricina dreptății și ca probabil să trebuiască să sufăr, probabil să mor, căci Tu ai murit pentru dreptate.”

Botezul are a face cu pământul

La fel este și în Romani 6: adus sub moartea lui Hristos. De ce? Pentru ca noi să umblăm în noul vieții. Aceasta este o viață cu totul nouă, nu o viață așa cum o are lumea. Odinioară trăiam în lumea aceasta, spune Pavel, acum ați fost aduși sub moartea lui Hristos. Nu pentru ca noi înșine să murim acum. Căci Hristos a înviat, pentru ca voi acum să trăiți pentru Dumnezeu de partea cealaltă a morții, de partea cealaltă a judecății, într-o viață cu totul nouă, într-un fel cu totul nou. De aceea botezul are cea mai mare importanță pentru pământul acesta.

Botezul ne arată unde stăm. Public ne-am pus de partea Lui. Indiferent ce ar putea gândi lumea în privința aceasta. Cum se face că creștinii fac așa ceva, ceea ce este o nebunie în ochii lumii acesteia, și se pun de partea Celui lepădat? Răspunsul este simplu: deoarece noi privim cu ochi spirituali dincolo de moarte. Ce vedem noi acolo? Pe Hristos înviat – mai mult chiar: Îl vedem „plecat la cer, la dreapta lui Dumnezeu, îngeri și autorități și puteri Îi sunt supuse.”

Aceasta este Împărăția lui Dumnezeu; dacă avem cheia la această epistolă, totul este ușor de înțeles. Noi Îl cunoaștem pe Hristos, așa cum lumea nu Îl cunoaște. Ea vede numai pe Cel lepădat și de aceea și noi suntem lepădați. Dar noi privim mai departe. El nu a fost încă pus public peste lumea aceasta, așa ca toate să Îi fie supuse. Dar principial vedem deja aici, așa cum spune Evrei 2: „Dar noi Îl vedem pe Isus încununat cu glorie și onoare” la dreapta lui Dumnezeu. Totul I-a fost principial deja supus, și trebuie să vină numai momentul când se va vedea și public. Sunt oameni care se pun de partea Celui mort, deoarece ei Îl cunosc ca Cel viu, ca Cel glorificat, și astfel ei încep o viață nouă pe pământul acesta. Când sunt pe patul de moarte, botezul nu va mai avea multă importanță, exact așa ca și la ucigașul de pe cruce. Viața pe pământ pentru el trecuse. Dar dacă noi avem încă viața înaintea noastră pe pământul acesta, atunci botezul este totodată un început al unei vieți noi, o viață, în care noi ne bazăm pe lucrurile Domnului, unde noi trăim pentru El cu o conștiință bună în noul vieții.